

[Holstein.]

det offentlige Liv tør jeg roligt sige, at jeg nu er vaccineret, jeg er nu immun, og alle de ærede Medlemmers Forsøg, baade af det radikale og det socialdemokratiske Parti, paa at slaa mig til død Mand i det offentlige Liv vil ikke lykkes, førend den store Død kalder mig herfra. De vil ikke lykkes, jeg forsikrer de ærede Medlemmer om, at naar det ikke er lykkedes dem fra 1920 til 1929, saa lykkes det dem heller ikke i Fremtiden.

Dernæst vil jeg gerne fremhæve, at alt det, som jeg slog til Lyd for den Gang, er nu ikke længere Galmandstale. Nej, nu hører vi selvste Ordførerne ikke blot for det konservative Folkparti, men for Venstrepartiet slaa til Lyd for, at man skal søge politisk Orientering og politisk Forstaaelse med de andre nordiske Lande, endog om et saa delikat og prekært Spørgsmaal som det militære. Da jeg havde fremsat mine Udtalelser i Efteraaret 1920, udtalte den daværende højtærede Statsminister, da han fik Ordet, en skarp Reprimande til mig. Den højtærede Statsminister udtalte med hele den Gravalvor og den højtidsfulde Saglighed, som er politiske Nestores under-tiden mindre velfortjente Privilegium, at hvis noget saadant skete, eller hvis der fra nogen politisk Side her i Landet arbejdedes mod et saadant Maal, som jeg havde skitseret, vilde ikke alene en god Sag blive forkludret, fordi Tiden ikke var moden dertil, nej, saa kunde den højtærede Statsminister af sin lange mangeaarige Erfaring som Deltager i det nordiske interparlamentariske Arbejde forsikre mig for, at saa vilde det Samarbejde, der saa lykkeligt var indledet mellem de nordiske Lande under Krigen være kuldkastet og tilintetgjort. Og saa hører vi nu Venstres Ordfører staa op her og tilraade, at man søger politisk Orientering med Sverige og Norge, endog om det militære Spørgsmaal. Jeg vogtede mig vel i 1920 for at fremkomme blot med en indirekte Antydning af Militærpolitik og Forsvarspolitik, men ikke desto mindre var mine beskedne og forsigtige Udtalelser den Gang tilstrækkelige til, at jeg blev slaaet ned efter Noder. Hvor behageligt er det da ikke 9 Aar efter at kunne sände; som jeg saa ofte har maattet det før, og som jeg gentagende har sagt her i denne Sal, at Folketanker tænkes langsomt, men Folketingstanker tænkes endnu langsommere, men blot de bliver tænkt, saa er det dog altid en Fordel, selv om det gaar langsomt, fremfor at de slet ikke skulde blive tænkt.

Nu vil jeg gerne med den Anledning,

som de ærede Ordførere for det konservative Parti og Venstrepartiet har givet mig, spørge dem — for det staaer mig ikke klart —, hvad det egentlig er, de mener, at der burde gøres fra dansk Side i Forhold til de to andre Lande med Hensyn til den Sag, vi her behandler. Jeg har forstaaet det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen saaledes, at han vilde finde det rimeligt, at ledende Politikere i Danmark indledede uofficielle Konversationer, kan man maaske kalde det, uofficielle Samtaler . . . (Jønson ler) . . . ja, det ærede Medlem behøver ikke at le eller at rømme sig, for det er meget naturligt, hvad jeg her stiller i Udsigt, det er noget, der foregaar i de bedste Familier i Europa, ja, jeg tør næsten sige i alle Familier i det civiliserede Folkesamfund. Jeg har forstaaet det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen saaledes, at han mente, det var betimeligt, at der indledes politisk orienterende Drøftelser mellem ledende Politikere for alle tre nordiske Lande om den Betydning, som det for hele Norden i Almindelighed, og naturligvis for Norge og Sverige — Finland maaske ogsaa — i Særdeleshed, vil have, at et Nedrustningsforslag som det, den høje Regering her har lagt paa Tingets Bord, gennemføres. Hvilke vil de udenrigspolitiske Konsekvenser af et saadant Lovforslags Gennemførelse blive for de andre nordiske Lande? Dette Spørgsmaal mener det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen det berettiget at tage op til Drøftelse med nordiske Politikere og eventuelt — eller helst — komme til en fællesnordisk Forstaaelse om. Men hvis det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen mener, at det er vel betænkt og vel overvejet dansk Udenrigspolitik, at saadanne Forhandlinger indledes, hvorfor i al Verden skulde det saa ikke være vel overvejet og vel betænkt dansk Politik ogsaa at drøfte, hvilken Betydning det har for Nordens fællespolitiske Interesser, at Danmark faar et positivt, tidssvarende Forsvarsberedskab. Det ene er lige saa berettiget som det andet, og kan man drøfte det første, kan man ogsaa drøfte, af hvilken Karakter det er i de andre nordiske Staters Interesse at Danmarks Forsvarsberedskab bliver, og af hvilken Karakter det er af Interesse for Danmark at se Norges og Sveriges og Finlands Forsvarsberedskab udvikle sig. Men naar vi først indrømmer, at saadanne Forhandlinger er berettigede og betimelige, ja, saa er vi jo inde paa Forhaandsdrøftelser, paa Præliminærforhandlinger til en Indledning af en